

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **V. O.**, narozená dne -
t. č. na adrese -
zastoupená advokátem JUDr. Ludvíkem Hynkem
sídlem Václavské náměstí 2074/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 4. 2018, č. j.: OAM-32/ZA-ZA05-K09-PD1-2015

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 4. 2018, č. j.: OAM-32/ZA-ZA05-K09-PD1-2015, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j.: OAM-32/ZA-ZA05-K09-PD1-2015, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jí nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že situace na Ukrajině je horší než popisují zprávy použité žalovaným, bylo vycházeno jen ze zpráv institucí působících na Ukrajině, nebyla vyslechnuta žádná osoba žijící na Ukrajině. Neexistuje podpora vnitřně přesídleným osobám a návrat je nereálný. Vycestováním žalobkyně by byl porušen čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), žalobkyně zde má rodiče a sestru, v ČR je od roku 2012, studovala český jazyk a odbornou školu; žalovaný k těmto skutečnostem nepřihlédl, nerespektoval věk žalobkyně a její dosavadní soužití s rodinou. Na Ukrajině panuje averze vůči osobám přesídleným z Doněcka a Luhanska.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Vnitřně vysídlené osoby mají stejný přístup ke školní výuce a zdravotní péči jako místní obyvatelstvo; žalobkyně má možnost vnitřního přesídlení v rámci své vlasti. Rodinné ani soukromé důvody nespádají pod ustanovení zákona o azylu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 14. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Žádost odůvodnila tím, že se nemá kam vrátit, ve válce byl zničen její domov, v Doněcké oblasti se nepřestalo bojovat a poměry se tam opět vyostřují; není tam bezpečné žít. Na Ukrajině jí nepovolí nájem bytu a nedají práci, jelikož je z D. O azyl požádala i její rodina, v podstatě jsou bezdomovci; mají adresu, ale domov na ní není.
8. Během pohovoru vedeného dne 15. 3. 2018 žalobkyně dále uvedla, že ve vlasti nelze normálně bydlet, je tam nepořádek, kradou se peníze a jídlo, znásilňuje se. Lidé na západě nechtějí pomáhat obyvatelům z D. V D. by nedostala zdravotní pomoc. Informace má z internetu a od známých, kteří tam zůstali. Nemá kde bydlet, zničili jí dům, je bezdomovec, neměla by kam jít. Odjížděla roku 2014, D. je nyní zničený, normální lidi odjeli, zůstali jen chudí a nevzdělaní. Lidé na západě nesnáší lidi z východu. Kamarádka nemohla půl roku najít práci. Před odjezdem z vlasti bydlela v D. V ČR je od roku 2012, absolvovala kurzy češtiny a roku 2013 nastoupila na ČVUT, kde rok studovala, měla studentské vízum, studium nedokončila kvůli penězům, rodiče už ji nemohli podporovat. Na Ukrajině má dva dědy, jeden žije v D., druhý ve L., děd ze L. bydlí na studentských kolejích, jelikož učí na konzervatoři. S příbuznými ve vlasti si každé dva týdny telefonuje. Rodiče jsou i s její sestrou v ČR, žádají o mezinárodní ochranu. O majetku v zemi původu neví, možná má nějaký děd; jejich dům byl plně zničen. Pracuje ve směnárně a platí povinné odvody, pracuje šest dní v týdnu a ještě má brigády, pracuje legálně, na nájem se skládá s kamarádkou. V D. vystudovala střední školu, lyceum zaměřené na ekonomiku, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vlasti nepracovala; v ČR nejdříve studovala, poté prodávala suvenýry, pracovala na technické podpoře, poté ve směnárně v centru, následně půl roku ve směnárně na letišti, pak jako recepční salonu krásy a nyní zase působí ve směnárně. Domluví se rusky, komunikuje i anglicky, česky a občas ukrajinsky. Naposledy v zemi původu byla dne 25. 2. 2014, v ČR má jen rodiče v postavení žadatelů o mezinárodní ochranu, nemá zde sociální ani kulturní vazby. V létě roku 2017 měla deprese, léky nebrala, chodila k psychologovi, nyní je už v pořádku, už k němu nemusí, jednou za půl roku chodí na preventivní kontrolu, na kontrole byla naposledy před koncem roku 2017 a vše bylo v pořádku. Zatím neměla potřebu legalizovat si pobyt prostřednictvím obecného cizineckého práva, jelikož požívá doplňkové ochrany. Návrat do vlasti neplánuje, možná by se podívala za dědem. Vrátila by se jen, pokud by skončila válka, Rusové se vrátili z D., město bylo zrekonstruováno, změnila by se ekonomika a D. by se připojil zpět k Ukrajině. Rusko tlačí ukrajinského prezidenta k odevzdání Doněcké a Luhanské oblasti, ač s tím drtivá většina obyvatel nesouhlasí, ve vládě někdo silně propaguje Rusko.

9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2015, č. j.: OAM-32/ZA-ZA05-ZA05-2015, byla žalobkyni udělena na dobu 24 měsíců doplňková ochrana; podle názoru žalovaného byly naplněny důvody dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
10. Dne 18. 4. 2018 se žalobkyně mohla seznámit s podklady rozhodnutí. Na podklady se podívala a s informacemi tam uvedenými souhlasila. Nechtěla navrhnout doplnění podkladů, uvést nějaké další skutečnosti či informace ani se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití.
11. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
12. Zprávy obsažené ve správním spisu jsou dostatečně komplexní, relevantní, aktuální, hodnověrné, zcela přiléhavé a svým obsahem i rozsahem vyčerpávající, pokud jde o charakterizování bezpečnostních i jiných poměrů na Ukrajině. Soud zejména vyzdvihuje souhrnnou Informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017, ze dne 10. 10. 2017 a ze dne 22. 1. 2018 a Informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017. Ze všech těchto podkladů vyplývá relativně stabilizovaná situace mimo oblasti bojů, reálná možnost vnitřního přesídlení pro ukrajinské občany i neexistence takové míry averze vůči osobám z Doněcké či Luhanské oblasti, jež by byla překážkou soužití s hostitelskou komunitou. Informace z výše uvedených zdrojů se zabývají všemi výraznými vnitropolitickými potížemi, ale nijak z nich nevyplývá, že by žalobkyni ve vlasti hrozilo mimo oblasti bojů a poloostrova Krym pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy ani že by jejímu vnitřnímu přesídlení byly kladeny nepřiměřené překážky. Zprávy o zemi původu tak dostatečným způsobem pojednávají o všech relevantních otázkách a není ani nebylo důvodu doplňovat je o subjektivní svědectví osob žijících na Ukrajině.
13. Jak uvádí Informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018, byla politická i bezpečnostní situace v zemi roku 2017 nadále stabilizovaná, ukrajinské území bylo pod kontrolou centrální vlády s výjimkou poloostrova Krym a části Luhanské a Doněcké oblasti; bezpečnostní incidenty se omezovaly na linii dotyku mezi územím ovládaným separatisty a ukrajinskou armádou.
14. Pokud jde o žalobkyniny obavy z diskriminace vnitřních přesídlenců, nejsou relevantní ve smyslu azylového práva. Jak uvádí souhrnná Informace Odboru azylové a Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

migrační politiky ze dne 10.10.2017 v kapitole 5, lze se od hostující komunity dočkat široké škály reakcí od pozitivních přes neutrální až po negativní; obecně se v ukrajinské společnosti projevuje vůči těmto osobám solidarita, pro zlepšení vnímání vnitřně vysídlených osob byla také realizována řada projektů. Uvedené informace nijak nenasvědčují tomu, že by kvůli diskriminaci po vnitřním přesídlení byly žalobkyniny obavy z pronásledování důvodné ani že by jí z tohoto důvodu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně se navíc hlásí k ukrajinské národnosti a je schopna se dorozumět i v ukrajinském jazyce, kterým během pobytu v ČR občas komunikovala.

15. Co se týká ekonomických, sociálních, administrativních a jiných potíží obdobného charakteru u vnitřně přesídlených osob, musely by dosahovat zcela mimořádné úrovně, aby vnitřní přesídlení znemožňovaly; zároveň by vnitřní přesídlenci museli čelit takovým problémům, jež by byly zásadním způsobem disproportionální vzhledem k ostatním občanům státu. Nic takového soud v žalobkynině případě neshledal. Ze souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 vyplývá, že zásadní většina vnitřních přesídlenců hledala útočiště v oblastech východní a střední Ukrajiny, v západních oblastech se jejich počet pohybuje v jednotkách tisíc, nemohou tak trpět přeplněností obdobnou východním oblastem; vláda učinila řadu legislativních kroků, vnitřně přesídlené osoby se mohou registrovat, s čímž je spojeno poskytnutí sociální podpory, státní orgány se vnitřním přesídlencům snaží zajistit i přístřeší, mnoho jich žije v soukromém ubytování; v zemi též působí řada neziskových, nestátních místních i mezinárodních organizací, jež hájí zájmy vnitřních přesídlenců a pomáhají jim. Žalobkyně navíc není osobou se specifickými potřebami, je v současnosti zdráva, v produktivním věku, ba mladší 30 let, nepečuje o nezletilé děti, hlásí se k ukrajinské národnosti a hovoří mj. ukrajinsky. Soud nevidí důvod, proč by se nemělo zdařit žalobkynino vnitřní přesídlení do jiné části Ukrajiny a její následná integrace do jejích struktur.
16. Možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny setrvale uznává i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). Z novějších rozhodnutí jde např. o usnesení ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 10 Azs 222/2016 – 48, usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j.: 10 Azs 260/2016 – 40, usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j.: 2Azs 59/2017 – 27, usnesení ze dne 14. 6. 2017, č. j.: 9 Azs 75/2017 – 41, usnesení ze dne 20.9.2017, č. j.: 7 Azs 235/2017 – 27, usnesení ze dne 13. 12. 2017, č. j.: 2 Azs 317/2017 – 43, usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j.: 1 Azs 440/2017 – 27, usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j.: 10 Azs 12/2018 – 31, usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j.: 6 Azs 50/2018 – 31, usnesení ze dne 12. 7. 2018, č. j.: 2 Azs 170/2018 – 18 a nově i o usnesení ze dne 15. 11. 2018, č. j.: 1 Azs 188/2018 - 29.
17. Žalobkyně má tudíž reálnou možnost v rámci své rozsáhlé vlasti vnitřně přesídlit mimo konfliktní oblasti na východě země.
18. Jde-li o žalobkynino právo na rodinný a soukromý život, nelze zcela rezignovat na otázku, zda jí v něm nebude v její vlasti bráněno, tj. zda odepření mezinárodní ochrany ob stojí ve světle tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65, NSS uvedl: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“

19. Podle názoru soudu nevyplývá ze správního spisu žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany žalobkyni porušovalo čl. 8 Úmluvy ve smyslu jeho extrateritoriálního účinku. Naopak žalobkynina rodina (rodiče a sestra) s ní může žít na Ukrajině nebo ji může do vlasti jezdit alespoň navštěvovat. Soud dále připomíná, že podstatou práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je absence ingerence do privátní sféry osob ze strany zejm. veřejné moci. Předmětné ustanovení však nezakládá právo na pozitivní plnění ze strany státu, tj. pokud by žalobkynina rodina neměla zájem na Ukrajinu přesídlit, nemůže to bez dalšího jít k tíži žalovaného. Pobyt od roku 2012 a studium v ČR mají ve vztahu k čl. 8 Úmluvy ještě menší relevanci než soužití s rodinou; uvedené okolnosti by mohly mít význam při řešení otázek obecného cizineckého práva, nikoliv však při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany.
20. Je nutno zdůraznit, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu by musely být mezinárodní závazky ČR porušeny toliko žalobkyniným vycestováním, nikoliv až zákazem pobytu plynoucím např. ze správního vyhoštění. Podle názoru soudu by se muselo jednat o skutečně mimořádnou událost či situaci, aby pouhé vycestování porušilo čl. 8 Úmluvy. Žádnou takovou okolnost soud v žalobkynině případě neshledal.
21. Žalovaný dostatečně přihlédl k žalobkyniným individuálním okolnostem, a to zejm. na s. 6 napadeného rozhodnutí, když dostatečně reflektoval žalobkynin věk, její soužití s rodinou i další specifické aspekty. Všechny okolnosti žalovaný řádně posoudil, přičemž šetřil žalobkyniných procesních práv, avšak seznal, že nenaplňuje důvody, s nimiž počítá zákon o azylu.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 20. března 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.